ରଙ୍ଗନାଥ ପରମେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତରାଓ ମାଲି ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଏକନାଥ ଗଜାନନ୍ କୁଲକରନୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ଜାନୁଆରୀ 12,1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱୟ]

ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ, 1950 : ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136

ଆବେଦନ - ତଥ୍ୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ - ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଗଲା ନାହିଁ - ଏପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପରେ ।

ଉତ୍ତରାଧିକାର ନିୟମ :

ବିବାହର ବୈଧତା - ଏହାର ପ୍ରମାଣ - ଆଇନତଃ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଷେଧାଦେଶ ନିମନ୍ତେ ମକଦ୍ଦମା - ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଦାୟାଧିକାର ଆଧାରରେ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଦାବି - ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କର ବିବାହକୁ ନେଇ ବିବାଦ - ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହିବାର ତଥ୍ୟ - ତଥ୍ୟର ସ୍ୱୀକୃତି ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ - ରାୟ ଦିଆଗଲା ଯେ, ଯଦି ବିବାହକୁ କୌଣସି ରୂପେ ଖଣ୍ଡନ କରାନଯାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ବୈଧ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବ - ଆଇନତଃ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର୍ ।

ଆବେଦନକାରୀ - ବାଦୀ ମାନେ ନିଷେଧାଦେଶ ପ୍ରତିକାର ନିମନ୍ତେ ଅନୁରୋଧ କରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା - ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଖଲକୁ ବାଧା ଦେବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ହେବେ । ସେମାନଙ୍କର ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ସେମାନେ 'P' ଙ୍କ ପୁଅ, ଯିଏ 'S' ଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ ଏବଂ 'P' ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ପିତା 'G' ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭାଜନ ହେତୁ ସେମାନେ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଷେଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 'P' ଙ୍କ ଆଇନତଃ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି, କାରଣ ସେ କାହାକୁ ବିବାହ ନକରି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ।

ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ସପକ୍ଷରେ ଡିକ୍ରି ପ୍ରଦାନ କରି ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ନିଷେଧାଦେଶକୁ ମଞ୍ଜୁର କଲେ । ଏହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏହା ଥିଲା ଯେ (i) ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ ଯେ S, P ଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକାରରୁ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ S, P ଙ୍କ ସହ ରହୁଥିଲେ; ଏବଂ (ii) ଆବେଦନକାରୀମାନେ 'P ଙ୍କର ବିଶେଷ ଭାବେ ଆଇନତଃ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ନିରନ୍ତର ଦଖଲରେ ଥିଲା ।

ପ୍ରଥମ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ (i) ଉଭୟ ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ P ଏବଂ S ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାହର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ; ଏବଂ (ii) କେବଳ ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଭାବେ ଏକାଠି ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ବିବାହ ଆଇନ ସମ୍ମତ ଏବଂ ବୈଧ ବୋଲି ଧରା ଯିବ ନାହିଁ ; ବିବାହର ବୈଧତାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଯଦି ନଥିରେ ପ୍ରମାଣ ଥାଏ ତେବେ ଏହାକୁ ବୈଧ ବୋଲି ଧରାଯିବ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ପ୍ରଥମ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନିଶ୍ଚିତ କଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହନ୍ତି ବୋଲି ରାୟ ଦିଆଗଲା ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଭୟ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ P ଏବଂ S ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ବୈଧ ବିବାହ ଯାହାକୁ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ତାହାର ବୈଧତା ଉପରେ ନିର୍ଭର ନକରି ଭୁଲ କରିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦୁଇଟି ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ136 ଅନୁଯାୟୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ରାୟ ଦେଲେ ଯେ : 1. ଏଠାରେ ନିଃସନ୍ଦେହ ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ହୋଇଥିବା ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ସାଧାରଣତଃ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି

ମତେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ବିଚାର ନ କରାଯାଏ କିମ୍ବା ବିରୋଧୀଙ୍କ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବ ।

2. ଏହି ମାମଲାରେ ସ୍ଥିର ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ଯେ **P** ଏବଂ **S** ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ପତି ଏବଂ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା **1** ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପୁଅ । ପ୍ରତିବାଦୀ ମଧ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ **P** ଏବଂ **S** ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବୈଧ ବିବାହ ହୋଇନଥିଲା । ଏଠାରେ ଏକ ଆଇନଗତ ଅନୁମାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଯଦିଓ ଅନୁମାନ ଖଣ୍ଡନଯୋଗ୍ୟ , କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁମାନ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖଣ୍ଡନ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ବିବାହର ସତ୍ୟତା ପ୍ରମାଣିତ ହେଲେ ହିଁ ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି ହେବ ବୋଲି ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇନରେ ଭୁଲ୍ କରିଥିଲେ । ଯଦି ବିବାହର ବୈଧତା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ତେବେ ଏଠାରେ ଏକ ଅନୁମାନ ଉଠାଇବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କେବଳ ଅନୁମାନିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଏବଂ ସାରବାନ୍ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନନେଇ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ଏପରି ଅନୁମାନ କରିଛନ୍ତି । **'P'** ଏବଂ **'S'** ଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହି ଉଭୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆଇନରେ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ **'P'** ଙ୍କ ଠାରୁ **'S'** ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବାରୁ, ସେମାନେ **'P'** ଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ହେବେ ।

ଏସ. ପି. ଏସ. ବାଲାସୁବ୍ରମଣ୍ୟମ୍ ବନାମ ସୁରୁତାୟନ, **[1994] 1 1 SCC 460,** ମାମଲାକୁ ବିଚାରାର୍ଥେ ସୂଚିତ କରାଗଲା ।

ପ୍ରମାଣକୁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦଖଲକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଏପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ଏହି କାରଣରୁ ରାୟକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଲେ ଯେ ସେମାନେ **P** ଙ୍କର ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାର ନୁହନ୍ତି । ଏଠାରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲର ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆ ଯାଇନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ, ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶର ପ୍ରତିକାର ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରମାଣକୁ ଏବଂ ଦଖଲ

ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଫଳାଫଳକୁ ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାକୁ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1651-52/1996 ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 209 ଏବଂ 210/1994 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 21.7.94 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଏସ୍. ଏମ୍. ଯାଦବ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଆଇ. ଜି. ଶାହା, ସୁଶ୍ରୀ ମଞ୍ଜୁଲା ଗୁପ୍ତା, ମକରନ୍ଦ ଡି. ଅଦକର, ଏସ୍. ଡି. ସିଂହ ଏବଂ ଏଜାଜ ମକବୁଲ୍ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାଏକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ବାଦୀ ଯେଉଁମାନେ ଅହମ୍ମଦନଗର ଜିଲ୍ଲାର କନିଷ୍ଠ ବିଭାଗର ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିଷେଧାଦେଶ ନିମିତ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 200/1985 ଭାବରେ ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ।ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମାନ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଭାନୁଦାସଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ଥିଲେ ଯଥା ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଗଜାନନ ।ବାଦୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶେୱନ୍ତାବାଈଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କ ବିବାହ ହେତୁ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ପୁଅ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଗଜାନନଙ୍କ ପୁଅ । ବାଦୀମାନଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ମାମଲାଟି ଥିଲା ଯେ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଗଜାନନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ କୋଙ୍ଗୋନି ଗ୍ରାମରେ 3,18 ହେକ୍ଟରର ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା । ପଣ୍ଡିତରାଓ 1976 ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କ ବାଦୀ ପୁଅମାନେ ଏବଂ ବିଧବା ଶେୱନ୍ତାବାଈଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ । ଶେୱନ୍ତାବାଈ 1977 ରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତା 'ପରେ ବାଦୀମାନେ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତିର କ୍ରମାଗତ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ନାମାନ୍ତରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗର ନଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ନାମ ପ୍ରବେଶ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ନାମାନ୍ତରଣର ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବାଦୀମାନେ ଏକ ଆବେଦନକୁ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନାମାନ୍ତରଣ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ବାଦୀମାନଙ୍କ ଦଖଲରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବାରୁ, ବାଦୀମାନେ

ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଖଲରେ ବାଧା ଦେବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ହେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରି ନିଷେଧାଦେଶ ନିମିତ୍ତ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଅଭିଯୋଗରେ କରାଯାଇଥିବା କଥନଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ବାଦୀମାନେ, ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ଭଳି, ସମ୍ପତ୍ତି ବାଦୀମାନଙ୍କ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ ଏବଂ ବାଦୀମାନେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ କଦାପି ନଥିଲେ । ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ପୁଅ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ଏକମାତ୍ର ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହା କହିଥିଲେ ଯେ ପଣ୍ଡିତରାଓ କାହାକୁ ବିବାହ ନକରି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନ ଉପରେ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ତିନୋଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ :

(1) ବାଦୀମାନେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଶେୱନ୍ତାବାଇ ହେଉଛନ୍ତି ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଯାହା ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କର ଏପରି ଦାଖଲରୁ ସମର୍ଥିତ ହେଉଅଛି ଯେ ଶେୱନ୍ତାବାଇ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ସହିତ ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଅସୁସ୍ଥ ଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ ।

(2)ବାଦୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶେୱନ୍ତବାଇଙ୍କ ପୁଅ, ଯେଉଁମାନେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ।

(3) ବାଦୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭାଜନ ସମୟରେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦାବି କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି ।

(4) ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତି ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ପୃଥକ ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ, ବାଦୀମାନେ ଏହାର ଏକମାତ୍ର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ମକଦ୍ଦମା ଜମିରେ ଏକ ଘର ନିର୍ମାଣ କରି ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ଯେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ବାଦୀମାନେ ମକଦ୍ଦମା ଜମିର ନିରନ୍ତର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏବଂ ଘୋଷଣା ସହିତ ମକଦ୍ଦମାରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମକଦ୍ଦମା ଜମି, ବାଦୀମାନଙ୍କର ପିତା ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କର ଅଟେ, ଏବଂ ବାଦୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର

ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ଜମି ଉପରେ ବାଦୀମାନଙ୍କ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଖଲକୁ ବାଧା ଦେବାରୁ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ନିଷେଧ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଷେଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 22/1985 ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମାକୁ ତଦନୁଯାୟୀ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଭୟ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 199/88 ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 200/88 ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଓ ଫଳାଫଳକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଲେ ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ । ଯଦିଓ ଶେୱନ୍ତାବାଇ, ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ସହ ରହୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବୈଧ ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା ଏବଂ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେୱନ୍ତାବାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାହର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ।

ସେ ଆହୁରି ଧରି ନେଲେ ଯେ କେବଳ ପତି - ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା, ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କ ବିବାହ ଆଇନତଃ ଏବଂ ବୈଧ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ନିୟମିତ ଦେୱାନୀ ସଂଖ୍ୟା 200/1985 ରେ ରଙ୍ଗନାଥଙ୍କ ସହ ଅନ୍ୟ ବାଦୀମାନେ, ମୃତକ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାର ହକଦାର୍ ହେବେ ନାହିଁ । ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଆହୁରି ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 200/1985ରେ ବାଦୀମାନେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାର ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଷେଧାଦେଶ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁରୋଧକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ଉଭୟ ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ଓଲଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିବାରୁ ଏବଂ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିବାରୁ , ଏହି ମାମଲାକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ଯାହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 209 ଏବଂ 210/ 1994 ଭାବରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ସେଥିରେ ଆଗକୁ ନିଆଗଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ, ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସହ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଧରିନେଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଶେୱନ୍ତବାଈ ଜାତି ରେ ' ମାଳୀ ' ହୋଇଥିବାବେଳେ ପଣ୍ଡିତ 'ବ୍ରାହ୍ମଣ' ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାହ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଶେୱନ୍ତାବାଇଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଉପପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ରାୟ ଦେଲେ ଯେ ଏଠାରେ ବିବାହର ବୈଧତା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିଲା ।

ଶେଓନ୍ତାବାଇ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବୈଧ ବିବାହର ଅନୁମାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ବିବାହର ବୈଧତା ଏବଂ ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଉପପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ ଏକାଠି ରହିବାର ସତ୍ୟତାର ପ୍ରମାଣ ନଥିରେ ଅଛି , ତେଣୁ ଏହିପରି ଅନୁମାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ, କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଏଠାରେ ବିବାହର ବୈଧତାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏଠାରେ କୌଣସି ଅନୁମାନ ଉପୁଜିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ଉଠୁନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଧରିନିଆଗଲା ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସଠିକ ଭାବରେ ରାୟ ଦେଲେ ଯେ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 22/1985 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିଷେଧାଦେଶର ଡିକ୍ରି ପାଇବାକୁ ହକଦାର୍ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କର ରାୟ ଓ ଡିକ୍ରିକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କଲେ । ଏହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବାରୁ, ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ , ଯେତେବେଳେ କି ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେଓନ୍ତାବାଇ, ପତି - ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି , ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ବୈଧ ବିବାହର ଅନୁମାନ ଉପରେ ନିର୍ଭର ନକରି ଗୁରୁତର ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସ୍ୱୀକାରକୁ ବିଚାର ନକରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେଓନ୍ତବାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ତଦନୁସାରେ ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଓଲଟାଇ ଦିଆଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ , ନିୟମିତ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 200/1985 ରେ ଥିବା ବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେଓନ୍ତାବାଇଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି କଲେ ଯେ ଏଠାରେ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେଓନ୍ତାବାଇଙ୍କର କୌଣସି ବୈଧ ବିବାହ ହୋଇନଥିବାର ତଥ୍ୟକୁ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିବେଚନା କରିଥିବା ଏବଂ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିବା ହେତୁ , ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ, ନିମ୍ନ ଦୁଇଟି ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ହୋଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସଠିକ ହେବ ନାହିଁ , ତେଣୁ ନିମ୍ନ ଦୁଇଟି ଅଦାଲତଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ହସ୍ତକ୍ଷେପରୁ ବାହାରେ ଅଛନ୍ତି ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯେଉଁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠେ ତାହା ହେଉଛି ଯଦିଓ କେବଳ ବିବାହର ବୈଧତା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇନଥିବାରୁ, ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଅଛି କି ଯାହା କେବଳ ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହିବାର ଅନୁମାନର ବୈଧତାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ତା ନୁହେଁ , ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ର ସ୍ୱୀକାରରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଯେ ଶେୱନ୍ତାବାଈ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ସହ ୱାଡା ଗ୍ରାମରେ ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ହେଉଛନ୍ତି ଶେୱନ୍ତାବାଈଙ୍କ ପୁଅ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିବା ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସାଧାରଣତଃ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ବିଚାର ନ କରାଯାଏ କିମ୍ବା ବିରୋଧୀଙ୍କ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ସ୍ଥିର ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ଯେ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେୱନ୍ତାବାଈ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ପତି - ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପୁଅ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ମଧ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେୱନ୍ତାବାଈଙ୍କର କୌଣସି ବୈଧ ବିବାହ ହୋଇ ନଥିଲା, ତେଣୁ ଏଠାରେ ଏକ ଆଇନଗତ ଅନୁମାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଯଦିଓ ଅନୁମାନ ଖଣ୍ଡନଯୋଗ୍ୟ , କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁମାନକୁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖଣ୍ଡନ କରାଯାଇନାହିଁ । ଏସ୍. ପି. ଏସ୍. ବାଲାସୁବ୍ରମଣ୍ୟମ୍ ବନାମ ସୁରୁତାୟନ, [1994] 1 SCC 460 ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଜଣେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳା, ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ଏକାଠି ରୁହନ୍ତି ତେବେ ଉଭୟଙ୍କର ଆଇନତଃ ଏକ ବୈଧ ବିବାହ ହୋଇଛି ବୋଲି ଏକ ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁମାନ ଖଣ୍ଡନ ଯୋଗ୍ୟ । ବିବାହର ବୈଧତା ପ୍ରମାଣିତ ହେଲେ ହିଁ ଏକ ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି ହେବ ବୋଲି ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇନତଃ ଏକ ଭୁଲ କରିଥିଲେ । ଯଦି ବିବାହର ବୈଧତା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ତେବେ ଏଠାରେ ଏକ ଅନୁମାନ ଉଠାଇବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କେବଳ ଅନୁମାନିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଏବଂ ସାରବାନ୍ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନନେଇ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ଏପରି ଅନୁମାନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ , ଏହି ମାମଲାରେ ପଣ୍ଡିତରାଓ ଏବଂ ଶେୱନ୍ତାବାଈଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରଶ୍ନ

ଉପରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ହୋଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆଇନରେ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମର ବିବେଚିତ ମତରେ ସ୍ୱୀକାର ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ଆଇନଗତ ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯେ , ସେମାନେ ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଅନୁମାନକୁ ଖଣ୍ଡନ କରଯାଇ ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଏବଂ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଫଳାଫଳକୁ ଏହି କାରଣରୁ ରଦ୍ଦ କରୁ ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଫଳାଫଳକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରୁ ଏବଂ ଧରି ନେଉ ଯେ ଶେୱନ୍ତାବାଈ, ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଥିଲେ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଠାରୁ ଶେୱନ୍ତବାଈଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମିତ ବାଦୀମାନେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସେମାନେ ଦଖଲ କରିବେ ।

ବିଚାର ପାଇଁ ଯେଉଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ତାହା ଏହା ଯେ ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ନିଷେଧାଦେଶ ପାଇଁ ନିବେଦନ , ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଓଲଟା ଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା କି? ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ରାୟରୁ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ତଦନୁଯାୟୀ ଦଖଲର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ବାଦୀମାନେ ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି ବୋଲି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ରାୟକୁ କେବଳ ଓଲଟାଇ ଦେଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲର ପ୍ରମାଣ ଉପରେ କୌଣସି ବିଚାର କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହି ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବା ଉଚିତ୍ ହେବ ନାହିଁ , ତେଣୁ ଏହି ମାମଲାକୁ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ନିକଟକୁ ପଠାଇବା ଉଚିତ ହେବ ।ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଅହମ୍ମଦନଗର ର ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି । ଶେୱନ୍ତାବାଈ, ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଏବଂ ବାଦୀମାନେ, ପଣ୍ଡିତରାଓଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ବୋଲି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହାକୁ ବିଚାର କରାଯିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ନିଷେଧାଦେଶ ପ୍ରତିକାର ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଦଖଲ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପୁନର୍ବିଚାର କରିବେ ।

ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ସହିତ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଏହି ଦୁଇଟି ବିବାଦୀୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା ଯଥାକ୍ରମେ 209/94 ଏବଂ 210/94 କୁ ଶୁଣାଣିର ସୁଯୋଗ

ଦେବା ପରେ, ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁଧ୍ୟାନଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ନିକଟକୁ ବିଚାର ନିମିତ୍ତ ଫେରାଇ ଦିଆଯାଏ । ପକ୍ଷମାନେ ନିଜ ଖର୍ଚ୍ଚ ନିଜେ ବହନ କରିବେ।

ଟି.ଏନ୍. ଏ.   ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ତୁଷାର କାନ୍ତ ଗୋଛି
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।